

лихми църквата, доближихми се до много гробища. Задъ самия църковенъ олтаръ въ двора видѣхме, измежду гробищата на патриарситѣ, два гроба съ български надписи, една отъ които заявяваше прѣдъ вѣковетѣ, че покойника е изгасналъ въ младитѣ си години *„като българинъ и въ най-големия разгаръ на църковния български въпросъ“*. Надписа на другата надгробна плоча бѣше по-прозаиченъ.

— Той гробъ е родолюбивъ, а онзи не е дотамъ, каза другари ми. Вижда се, че въ онова врѣме е имало българи, които не се изгасвали като българи, за това той покойникъ е намѣрилъ за нужно да каже на потомството, че той не е отъ тѣхъ, че си е умрѣлъ въ народността и въ въпроса, които е обичалъ. Отъ съврѣменната епоха гробове съ подобни родолюбиви заявления не се срѣщатъ; дали защото нѣма вече българи, които неумиратъ въ народността си?

Излѣзохми изъ църковния дворъ. Наоколо бѣше пълно съ народъ. Бѣше недѣля, а при това и деспь, когато обикновенно се събира много народъ около животодавния източникъ. Това бѣше единъ видъ панаиръ съ хиляди посѣтители. Въ църквата се извършваше тържествена архиерейска служба, а вънъ подъ църковнитѣ стѣни пицеха зурни, тупкаха тапани, бучеха кларнета, играеха хора, лопшкаха се пиени, кълчеха и лигавеха се циганки, задаваха се пиршества — съ една дума стаяха тържества, источни веселби на источни богомолци. Тамъ бѣше цѣлата пийна и благочестива Галата и съ двата свои полове. Ний се спрѣхме край гробищата и се любвахми на гърцкитѣ нрави. Задъ насъ на нѣколко разрача се копаеха три гроба. Виждаше се, че скоро има да лѣгнатъ въ тѣхъ нови поклонници. Не се мина много и единъ невзраченъ свещеникъ съ кандилница въ рака, на врата му само единъ епитрахиль, послѣдващъ отъ четворица хамали, които на открито носило носеха мъртвецъ, прѣмина прѣзъ хората, прѣзъ музикитѣ и покрай вълчацитѣ се циганки, влѣзе въ гробищата и се спрѣ край единъ отъ прѣсно ископанитѣ трапове. Мъртвеца бѣше една млада жена, жълта като кехлибаръ; около черната ѣ коса бѣха положени нѣколко живи цвѣти. Около гроба се доближиха нѣколцина мъжъ съ скърстени рѣцѣ и падути очи. Това бѣха, види се, близкитѣ на покойната, които, прѣзъ веселото общество, не се заблѣжаваха слѣдъ носилото.

— Това е то свѣта! промълви другаря ми.

— Не дѣй обвинява цѣлия свѣтъ, отговорихъ азъ, всждѣ не стаятъ пиршествата и пиинитѣ оргии вързъ праха на умрѣ-